

SUOJELUALUEEN KÄYTTÖOIKEUS

Joskus sattuu vielä niinkin, että on aikaa kyläillä kotikyläni tutuissa tuvissa. Kahvittelun lomassa käy monesti ilmi, että tieto ikimetsän ystävyydestäni on kiirinyt myös näihin selkosiin asti. Yleensä päädyimme toteamukseen, että vanhan hyvän ajan metsät ovat kadonneet ja olisi tärkeää suojella niitä vähiä jäljellä olevia.

Yhteisymmärrys suojelun keinoista onkin sitten hiukan kimurantimpi juttu. Se, että vuosikymmeniä tehometstätalouteen uskonut pien-tilan isäntä uskaltautuisi edes harkitsemaan metsiensä lahjoittamista tai myymistä suojelun piiriin, vaatii melko vahvoja perusteita suojelun hyvydestä. Kotiselkosten aikamiesten ja nuorikkojen ykkösharrastuksena voinee pitää vielä tänäkin päivänä metsästystä, ja juuri tässä kohden nostetaan pöydälle asia, josta jatkamme tai johon lopetamme keskustelun metsäpalstan suojelupyrkimyksistä.

Metsästys käsitetään Maaseutu-Suomessa lähes jokamiehen oikeuksiin rinnastettavaksi harrastukseksi. Onkin tavallista, että kiikarien kanssa linturetellä kulkiessa ilmaantuvat päät

ikkunoiden ääreen alta aikayksikön, mutta kivääri olalla sulautuu liki tasa-arvoiseksi nähtävyydeksi pellonreunan varisparven kanssa.

Vahva metsästyskulttuuri on juuri saanut minut miettimään, millaisiin myönnytyksiin suojelupäätöstä tehtäessä täytyisi olla valmis uhrautumaan. On selvää, että hakkaamattomana säilyneen aarnimetsän eteen on valmis tekemään lähes mitä tahansa, mutta varsinaisen puuston lisäksi haluaisi suojella myös sitä kotinaan käytäviä asukkeja.

Ajelimme loppukesästä sukulaismiehen kanssa jo liki kymmenen vuotta metsästysmaihimme kuuluneelle kuusikolle. Ilmeet alkoivat vakaavoitua nähdessämme metsäautotien syvennytyneet urat sekä siellä täällä lojuneet kaarnan kappaleet. Pahin painajainen toteutui. Kuusikko läheisine sekametsineen oli avohakattu! Ainakin tällöin koin katselevani tuhoutta paratiisia, jossa ennen oli vallinnut tasapaino luonnon ja ihmisen väillä, metsästysoikeudesta huolimatta.

JUHA OVASKAINEN, PUHEENJOHTAJA

IKIMETSÄN YSTÄVÄT RY JÄSENTIEDOTE 3/2011

Tiedotuksesta käytännön suojelutoimiin

Viimeisissä jäsenkirjeissä olemme opastaneet ikimetsien jäljille. Metsien etsinnän ja metsänet-sintäkoulutusten lisäksi yhdistyksemme tekee myös tiedotus- ja neuvontatyötä vapaaehtoisten metsiensuojelukeinojen saralla.

Tiedotuksen painoarvo on lisääntynyt vuosien varrella. Vapaaehtoiset suojelukeinot – ja ylipää-tään se tosiasia, että metsänomistajalla on valtaa päättää oman metsänsä käsittelystä tai käsittelemättömyydestä – ovat kateissa monelta metsänomistajalta. Työsarkaa tiedon ja miksei rohkeudenkin lisäämiseksi on edessä valtavasti. Te ikimetsän ystävät olette tämän työn mahdol-listaneet ja mahdollistatte tulevaisuudessakin.

Tiedotamme internetsivujen kautta jatkuvasti ja muiden viestinten kautta satunnaisesti. Suurin paino on kuitenkin ihmisten suoralla kohtaami-sella, ja siksi yhdistyksemme on osallistumis-maksuista huolimatta rohkaistunut ujjuttamaan jalkansa erinäisten messujen ja tapahtumien oven väliin. Positiivista on, että messuilla tulee vastaan yhä enemmän säätiöistä kuulleita ihmisiä, mutta silti on monia jotka kuulevat siitä ensikertaa.

Messuilla painotamme luonnollisesti kertomaan Luonnonperintösäätiöstä, mutta tiedotamme myös valtiorahoitteisesta Etelä-Suomen metsien monimuotoisuusohjelma METSO:sta. Toisiaan täydentävät suojelukeinot eivät kilpaile keske-

nään, kuten äkkiseltään saattaisi luulla. Poliit-tisista kuvioista vapaa Luonnonperintösäätiö antaa jokaiselle ihmisellä keinon tehdä metsien säästymisen eteen jotain – lahjoittaa rahaa suojelualuehankintoihin, etsiä ja ilmoittaa sääti-ölle hyviä säästämisen arvoisia metsäkohteita (kuten Rengon Keijunsuo) tai myydä metsäänsä suojeluun. Luonnonperintösäätiö on kaikkien keino, kun taas METSO on likipitään puhtaasti metsänomistajille.

METSÄKUULUMISIA MUUALTA

Metsä, kulttuurinen luontosuhde ja ihmisten tunteet olivat komeasti esillä Helsingin taidemuseon Tennispalatsin juuri sulkeutu-neessa valokuvanäyttelyssä Kultainen metsä (17.6.-4.9.2011).

Valokuvaajat **Ritva Kovalainen ja Sanni Seppo** jatkavat eteenpäin metsän moniulotteisten aiheiden näkemyksellisinä valokuvaajina sekä ihmisten metsäsuhteen tulkkeina. Puiden kansa -teoksesta alkanut tutkimustyö on toistuvasti saanut jatkoa. Tässä näyttelyssä todistusvoi-maiseksi tausta-aineistoksi ripustettu "Metsä-hoidollisia toimenpiteitä" antaa suhteellisuutta nyt esiintuoduille uusille valokuville.

Perspektiiviä on laajennettu Shikokun saarella Japanissa kuvatulla "Henkien saarella" osiolla, joka kertoo paikallisesta luontouskonnosta sekä pyhistä puista. Ikivanhojen kamferipuiden

METSO-ohjelma tarjoaa suojelun saralla vaiht-toehdon niille maanomistajille, jotka haluavat säilyttää omistusoikeuden tulevaan suojelualueeseen tai haluavat vielä mietintä aikaa teke-mällä määräaikaisen sopimuksen.

Seuraavissa jäsenkirjeissä valotamme lisää vapaaehtoisia keinoja suojella Suomen metsä-luontoa.

Lisää METSO-ohjelmasta: www.metsopolku.fi

ja japanin setrien moni-ilmeisyys saa katsojan mielikuvituksen laukkaamaan kuin **Hayao Miyazakin** vertauskuvallisissa animaatioeloku-vassa "Henkien kätkemä" konsanaan.

Näyttelyssä osio "Hiljaa huojuu korven honka", joiden aarnimetsäkuvat pysäyttivät katsojan todella metsän äärelle. Tämän tyylistä ikimet-säkuva he ovat kuvanneet myös **Petri Keto-Tokoin ja Timo Kuuluvaisen** Suomalainen aarnimetsä -teoksen kuvitukseksi. Siinäpä on myös hyvä kirjavinkki!

Se mikä näyttelyssä jäi vielä näkemättä on japa-nilaisen metsätalouden vaikutus sikäläiseen maisemaan. Näyttelyssä Kovalainen ja Seppo lähestyvät kohteliaasti ja esteettisin elein japa-nilaisten luontosuhdetta. Haavoja ei revitä auki. Saa nähdä koittaako tämän aika myöhemmin?

Luonnonperintösäätiö on tehnyt kolme uutta suojelualuekauppaa

Säätiön uusin suojelualue –Keijunsuo – Hämeenlinnan Rengossa on seitsemän hehtaarin laajennus vieressä sijaitsevaan n. 90 hehtaarin suojelualueeseen. Jo olemassa ollut suojelualue oli muita teitä pitkin suojeluun päätenyt. Keijunsuo täydentää kokonaisuuden liki 100 hehtaarin laajuiseksi, mikä on hyvä osoitus eri suojelukeinojen yhteisvaikutuksesta. Keijunsuo tuli tietoon aktiivisen ikimetsän ystävän kautta. Kiitos tästä!

Laajennusta on saanut myös säätiön hallinnoima Tapiolan suojelualue Noormarkussa. Suojelualueen pinta-ala kohosi 8 hehtaarin kaupan myötä reiluun 17 hehtaariin. Toiveita on, että Tapiolan suojelupinta-ala kasvaisi tulevaisuudessa lisää.

Lastuja kevään ja kesän tapahtumista

Retkipäivä Luonnonperintösäätiön Koppe-lonpesän suojelualueelle Teuvan ja Kristiinan kaupungin rajalle keräsi mukavasti retkeilijöitä – 21 luonnonihastelijaa. 21. toukokuuta järjestetty retki pidettiin yhteistyössä Suomen luonnonsuojeluliiton Pohjanmaan piirin kanssa. Kestävimmat retkeilijät jatkoivat Pohjanmaan piiriin järjestämälle Suupohjan yösafarille luontokohteita kiertämään.

Yhdistyksemme osallistui 27. – 29. toukokuuta Helsingin Kaisaniemessä järjestetyille Maailma

Metsäkuva Tapiolan uudesta osasta.

Anneli Jussila

kylässä -festivaaleille. Tapahtumaan osallistui reilut 70 000 kävijää, ja Ikimetsän ystävien esittelypisteellä vieraili taajaan metsien tilasta kiinnostuneita. Puuskainen tuuli oli muutamaaan otteeseen viedä telttamme mutta ei intoa jakaa neuvoja suojelun edistämiseksi.

Suunnitellut Yli-Myllyn niitynhoitotalkoot jäivät väliin – ihmisiltä Paikalle saatiin todelliset ammattilaiset eli muutaman lampaan lauma hoitamaan perinnemaisemaa kuntoon. Tämä kasvukausi seurataan tilannetta ja katsotaan, tarvitaanko ensi vuodeksi lampaille apua mm.

aluevaltausta yrittävien komealupiinien pysäyttämiseksi.

Syksyn messu- ja tapahtumarupeaman käynnisti Tampereen-seudun metsäpäivät 27. elokuuta. Pienimuotoisilla messuilla kohtasimme ihmisiä, jotka etsivät vaihtoehtoja tehometaloudelle. Pirkanmaan toinen tapahtuma, jossa yhdistyksemme kävi edistämässä metsäluonnonsuojelua, oli 2. -3. järjestetty Tampereen Tulevaisuuskyllä. Ensi kertaa järjestetty tapahtuma pidettiin Tampereen sydämessä Keskustorilla.

Talkoolaiset vasemmalta oikealle Juha Ovaskainen, Mikko Sorjanen, Maria Ojanen, Leila Sillanpää ja Olli Elo

Talkooleirillä Akanvaarassa 23.7.2011

Keskikesän helteessä järjestettiin jo kolmannet Akanvaaran suojelualueen niitynkunnostustalkoot. Alueeseen kuuluvaa rintamamiestalon pihapiiriä ja läheistä niittyä on pyritty hoitamaan vuosittain umpeenkasvamisen estämiseksi ja monimuotoisen niitty-ympäristön säilyttämiseksi. Tarve hoitotyölle olikin jo suuri, sillä edellisenä vuonna talkoot jäivät osanottajapulan vuoksi kokonaan pitämättä.

Viikatteet alkoivat heilua heti aamun sarastessa. Ensisijaisena tarkoituksena oli niittää pihalueen yli 2 metriä korkeaksi päässyt horsmikko sekä tilaa lähinnä olevat kesantoniityt. Työskentelyvälineinä käytettiin perinnemaisemanhoidon luonteen mukaisesti vain viikatetta ja haravaa. Iltapäivään mennessä katsoimme tavoitteet saavutetuiksi ja nautimme maittavan hernekeitolounaan.

Talkoiden ohessa kerkesimme myös katsastamaan tilan päärakennuksen kuntoa. Hiirten vuokralaissopimuksesta syntyneitä jälkiä lukuun ottamatta talo vaikuttaisi olevan hyvässä kunnossa. Kunnan siivouksella ja tuuletuksella rakennusta voi edelleen käyttää vaikkapa kesäaikaiseen majoittumiseen. Jos asia kiinnostaa, ole yhteydessä Luonnonperintösäätiön toiminnanjohtaja Anneli Jussilaan.

Kiitän kaikkia talkoisiin osallistuneita itseni ja Ikimetsän ystävien puolesta.

Juha Ovaskainen

Kiireitä edessäpäin

Paljon on jo tapahtunut, mutta Ikimetsän ystävien toimintarikkain vuosi odottaa vielä huipentumistaan. Edessä ovat Turun Kansainväliset kirjamesut 30. syyskuuta – 2. lokakuuta, Helsingin kirjamesut 27. – 30. lokakuuta ja yhdistyksemme päätapahtuma Helsingin Metsämessut 11. – 13. marraskuuta.

Messuilla edistämme vapaaehtoisia metsien suojelukeinoja, mutta tällä kertaa myös talousmetsien pehmeämpiä käsittelytapoja. Tulevilla Metsämessuilla meillä on lauantaina vierailemassa messuosastollamme Ekometaloudenliiton edustaja kertomassa tiedonjanoisille aukkohakkuuttoman metsätalouden mahdollisuuksista ja eduista.

Ekometaloudenliitosta enemmän tietoa: www.ekometsa.net

Ikimetsän ystävät ry

Puheenjohtaja: Juha Ovaskainen
p. 044-577 0365
s-posti: jmovas@utu.fi
Sihteeri: Mikko Sorjanen
p. 040-751 4654
s-posti: info@ikimetsanystavat.fi

Ikimetsän ystävät ry
c/o Mikko Sorjanen
Pihlajatie 1 a 1
60510 Hyllykallio
www.ikimetsanystavat.fi
tilinumero: FI32 5537 0120 0539 06

Luonnonperintösäätiö

Toiminnanjohtaja
Anneli Jussila
p. 040-586 3950
s-posti: info@luonnonperintosaatio.fi
www.luonnonperintosaatio.fi
tilinumero: FI78 5494 0950 0224 93